

Hans Veltmeijer

■ Huub de Jonge is weer aan het werk, maar zoon Mick (achtergrond) heeft nu de leiding.

Corona stortte Huub de Jonge in groot gat

Baarnaar lag negen dagen op de ic

Het was alsof zijn hersenen negen dagen stilstonden. De periode op de ic voor coronapatiënten vormt een gat in het geheugen van Huub de Jonge (65). Zijn revalidatie verliep opvallend snel en hij is alweer aan het werk. „Ik ga nu als een speer, maar ik ben er nog niet.” Hij is door zijn ervaringen materiële waarden nog meer gaan relativeren.

Hans Veltmeijer

Hij is een bekende Baarnaar, zeker onder de wat ouderen onder ons. Die kennen fotograaf Huub de Jonge nog wel, aan de Eemstraat. Hij fotografeerde in de jaren negentig ook regelmatig voor de Baarnsche Courant. En samen met zijn vrouw was hij enkele jaren horecaondernemer op de Brink, met Melrose Place.

SOEST In 2007 startte hij, als golfclubhebber, een bedrijf in elektrische golf trolley's in Soest. Na een verhuizing naar een groter pand, groeit Trolley World nog steeds, zegt hij. „We hebben ook een uniek concept, want we leveren ook service en onderhoud.” En Baarn heeft in dat concept een plekje. Want klanten die wachten op een reparatie krijgen een voucher met twee koffiebonen voor een Baarnse horecagelegenheid. „En dan komen ze twee uur later altijd enthousiast terug.”

VERWERKING Huub de Jonge is om vier uur 's middags wel ongeveer aan het eind van zijn Latijn. Zijn zoon Mick is ondertussen nog druk in de weer. Bellend, klanten ontvangend, opruimend en strikt de coronaregels hanterend. Hij neemt het bedrijf nu versneld over. „Hij zit al zeven jaar in de zaak en vorig jaar hebben we besloten dat hij de supervisie gaat hebben en ik meer op de achtergrond actief blijf. En toen kwam ineens corona. Ik

denk dat ik het in de zaak heb opgelopen want we zijn niet op vakantie geweest en hebben ook geen feestjes gehad.” En hij vertelt zijn verhaal, zijn indrukwekkende ervaringen. Zoals hij dat ook vertelde aan de televisieploeg van Een Vandaag, en aan Radio 1. Het helpt hem bij de verwerking, merkt hij. Net zoals die geestelijk verzorger aan zijn bed op de corona-afdeling in het Amsterdam UMC 'toch fijn' was, ondanks dat Huub de Jonge niet gelovig is. „Hij luistert dan wel rustig een uur naar je. Dat doet hij voor een ander mens. Dat pakt je.”

KAARSJES Nog emotioneler wordt hij wanneer hij het heeft over alle belangstelling van familie en vrienden tijdens zijn ziekbed. Dat er op de kritieke momenten kaarsjes voor hem zijn gebrand en is gebeden, raken hem het meest. Het doet hem ook beseffen 'dat de dood dichtbij was'. „Het is goed om erover te praten.” Hij heeft niets van zijn ic-opname meegekregen, maar zijn vrouw en kinderen des te meer. „Ze zaten in een roller coaster. De ochtenden waren heel goed, in de middag ging het dan erg slecht en 's avonds werd het weer iets beter.” Mick: „Elke dag hoorden we wel een keer dat we ernstig rekening moesten houden met het ergste.” Ondertussen stond hij op de zaak 'compleet in de overlevingsmodus'. Hij moest de boel noodgedwongen alleen runnen, in de drukste periode van

het jaar, en voelde het gemis van zijn vader. Gelukkig had hij nog wel twee gedreven medewerkers aan zijn zijde.

KOORTS Aan het begin van de virusuitbraak, half maart, voelde Huub zich niet goed. Geen longklachten of benauwdheid, wel onophoudelijke koorts. De huisarts vermoedde toen nog geen corona. Dat veranderde toen hij na acht dagen verslechterde. „Ineens sloeg het om. Ik werd zieker en zieker en lag alleen nog voor pampus op bed.” Per ambulance werd hij naar ziekenhuis Hilversum vervoerd waar hij meteen op de corona-afdeling belandde. De test wees uit dat hij besmet was. Daarna ging het rap achteruit. „Ik kon het niet meer bolwerken. Ik kon mijn eigen adem niet meer verzorgen.” Het zijn zo ongeveer zijn laatste herinneringen voordat hij naar de intensive care werd overgebracht. De foto van zijn kleinzoon die aan het bed was geplakt, staat hem ook nog vaag bij. „Ik heb blijkbaar ook nog met mijn vrouw gebeld, maar ben dat helemaal kwijt.” Toen was hij al gearriveerd in 'het grote gat'.

TECHNISCH BED Het ging zo slecht dat hij nog meer deskundige zorg nodig had en na drie dagen werd overgeplaatst naar het UMC in Amsterdam, waar hij nog zes dagen op de ic verbleef. Terwijl de familie in continue angst leefde, voelde hij helemaal niets. Door medicijnen in slaap gehouden werd hij door de kritieke fases geloodst. En toen werd hij wakker. „Dat is een hele rare ervaring. Je ligt dan in zo'n technisch bed met allemaal slangen en je realiseert je niet eens dat je corona hebt gehad en er nog bent. Het enige dat ik zag was dat de klok achteruit liep. Mijn hersenen werkten nog niet.” Hij trok uit een reflex ook direct alle slangen uit zijn lichaam. Op de corona-afdeling begon het herstel. En begon hij de schade te voelen. „Mijn mond zat vol schimmels, dat deed pijn”, vertelt hij met enige gêne. Gelukkig waren er 'die lieve zusters' die zijn wonden met wattenstaafjes verzorgden. „Ze waren allemaal super, van de longarts tot en met de verpleegsters. Niets was te veel.”

ROLLATOR Bij zijn eerste maaltijd kreeg hij de kunststof afdekking van het bord niet opgetild. „Ik had nul kracht en kotste het eten meteen weer uit. Dan schaam je je wel, maar de zusters raakten nooit van de wijs.” Twee therapeuten probeerden hem uit bed te krijgen, maar hij zakte direct in elkaar. „Je wilt alleen maar liggen, je komt van heel ver.” In revalidatiecentrum Merem in Hilversum verliep het herstel voorspoedig. Hij leerde er met een rollator lopen en kon door een raam heen zijn familie weer zien. Het gesprek ging per telefoon. „En dan zit je wel te janken hoor.” De eerste keer op eigen kracht wandelen maakte hem 'apetrots'. De trap weer op kunnen, was ook zo'n euforisch moment. Drie weken nadat hij de ic had verlaten mocht hij naar huis. Dat was eind april. Hij merkte dat er niets beters is dan thuis. Per rollator verplaatste hij zich vrijwel dagelijks naar de Pekingtuin waar hij op een bankje kon uitrusten.

13 KILO VERLIES En nu is hij weer aan het werk, totdat de accu om een uur of drie 's middags leeg is. „Ik ga als een speer maar ik ben er nog niet. Mijn lichaam kan mijn hoofd nog niet bijhouden. Ik hoop dat ik mijn oude energieniveau weer haal, maar realiseer me dat dat misschien niet gebeurt.” Hij kampt ook met andere naweëen dan vermoeidheid: zijn volle haardos wordt steeds dunner. Een effect van alle zware medicijnen tijdens de ic-opname, weet hij. En zijn broek slobbert nog, al heeft hij alweer zeven kilo teruggewonnen van de dertien die hij verloor in die negen dagen. Een beetje een ander mens is hij wel geworden in het voorjaar van 2020. „Je neemt er wat van mee. Ik ben me er nog meer bewust van geworden dat die vette auto en die mooie boot niet belangrijk zijn. Het gaat om de mensen en de liefde en zorg die je voor elkaar hebt.”